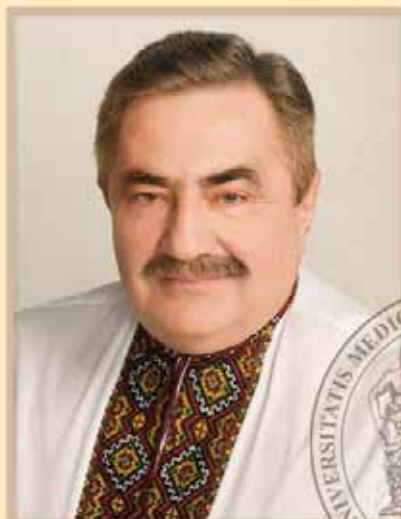

ГИЧКА Михайло Михайлович

*Головний лікар
Львівської обласної клінічної лікарні.
Депутат Львівської обласної ради
III–V скликань. Підполковник.
Заслужений лікар України*

ВИПУСКНИК ПЕДІАТРИЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ (1983)

Народився 28 серпня 1959 р. у с. Губичі Старосамбірського району на Львівщині. Батько Михайло працював водієм, а мама Катерина була колгоспницею.

«Коли постало питання вибору професії, то тато дуже хотів, аби я вступаю у лісотехнічний інститут, — згадує Михайло Гичка. — Проте я наполіг на тому, що стану лікарем». Здавати документи і складати іспити приїхав разом із батьком, однак він одразу ж повернувся додому, бо треба було йти на роботу. Тож вступні випробування юнак пройшов сам, без жодної підтримки (на відміну від інших абітурієнтів). Саме тоді він зрозумів, що в житті треба боротися самотужки.

Так у 1976 р. М. М. Гичка став студентом ЛДМІ. Вже на третьому курсі влаштувався працювати медбратом в інфекційне відділення Львівської інфекційної лікарні, а пізніше — інтерном Пустомитівської ЦРЛ.

З 1985 р. Михайло Михайлович обіймав посаду завідувача дитячого відділу Судововишнянської міської лікарні, а з 1991 р. — головного лікаря амбулаторії в с. Борятині Мостиського району. У 1995 р. він очолив Великолюбінську міську лікарню Городоцької ЦРЛ, а трохи згодом — Борятинську лікарську амбулаторію Мостиської ЦРЛ. У 1996 р. став завідувачем відділення Львівського обласного клінічного діагностичного центру, потім — головним лікарем цієї установи. З 2010 р. М. М. Гичка очолює Львівську обласну клінічну лікарню.

«Закінчити медінститут — це не означає стати хорошим лікарем, — переконаний Михайло Михайлович. — Адже цю професію варто обирати тільки тоді, коли до неї лежить душа і є талант від Бога. В медицину треба йти

лише тим, хто справді хоче допомагати людям». Головний лікар ЛОКЛ свого часу обрав професію медика за покликом душі. Він упевнений, що досягти успіху у такій непростій роботі можна тоді, коли по-справжньому її любиш. «Мені на все життя запам'яталася настанова матері: «Якщо можеш — допоможи, тільки не обіцяй. Але якщо обіцяєш, то стримай слово», — розповідає Михайло Гичка. — І я завжди кажу лікарям, що наша відповідальна справа потребує від своїх виконавців максимум зусиль, а до пацієнтів потрібно ставитися, як до самого себе».

М. М. Гичка — хороший управлінець. Він приділяє велику увагу постійному розвитку фахових навичок, удосконаленню власних знань. Докладає зусилля для вирішення важливих проблем галузі. «На жаль, у нас немає страхової медицини, вона нібито безкоштовна. Однак це тільки за законом, адже хворий змушений купувати ліки власним коштом утридорога. Лікарська праця важка і відповідальна. Шкода, що держава не дбає про охорону здоров'я та працівників цієї галузі. Вже тепер нове покоління лікарів шукає кращої долі за кордоном. А це страшно», — каже він.

Михайло Михайлович вважає себе щасливою людиною. Найцінніше в його житті — сім'я: дружина Галина, сини Назарій та Андрій і онуки Катруся та Святослав. «Для мене родина — це святе, — говорить Михайло Гичка. — А ще я щасливий від того, що мене поважають люди. Я завжди намагаюся допомогти їм і тішуся, коли зміг це зробити».

У вільний час любить грати у волейбол. Але його найбільше хобі — відпочинок із сім'єю.

Під час огляду

З коханою дружиною Галіною